

Somos moitxs. Os opresorxs non

Hiroyuki Hamada

p. 3

Non aceptaremos un novo encerro dxs nosxs fillxs

Ander Berrojalbiz / Mainer López

p. 13

Tres profecías e media sobre a crise sanitaria (desde a literatura)

Ander Berrojalbiz / Javier Rodríguez Hidalgo

p. 17

Unha vez máis: cara a unha Intercomunal

Consello Noturno

p. 21

Unha tese sobre a destitución

Kiersten Solt

p. 24

Non é cuestión dun novo contrato social

Comité Invisible

p. 27

Imaxe da portada: un panal, no seu desenvolvemento salvaxe.

Contraportada: unha vivenda da ZAD ("Zone a Defendre"), ocupación do oeste francés "contra un aeroporto e o seu mundo". Desaloxada en 2018

Unha noción permanentemente cambiante de Progreso, unha campaña de marketing constantemente reinventada sobre qué é o que é desexable e próspero... é o que nos ata

Somos moitxs. Os opresorxs non

Hiroyuki Hamada, artista de orixen xaponés e afincado en EEUU

O evento do virus converteu o minguado sistema de saúde no uso de máscaras, distanciamento social e inxección de medicamentos de modificación xenética experimental extremadamente lucrativos, que están arrodeados dun número sen precedentes de lesións e mortes, superando con fartura todos os informes combinados de lesións e mortes por vacinas anteriores ao sistema de informes VAERS dos CDC. As medidas de bloqueo e as medidas orientadas ao beneficio contra o virus reduciron aínda máis a capacidade do sistema xeral de saúde, deixando a un enorme número de pacientes sen unha asistencia vital aos seus problemas urxentes. Destruír o sistema sanitario en aras de salvar vidas é só un aspecto da actual mobilización.

Lembro unha charla cun home iraquí en 2016. Conducía un taxi en Alemaña. Escribín sobre el nun dos meus ensaios [1]:

O mes pasado, estiven a charlar cun taxista iraquí en Berlín. O meu fillo de 12 anos e eu collimos un taxi desde o Museo de Arte Contemporánea até o noso hotel. Non puiden evitar preguntarlle ao taxista por que acabara en Berlín. Dixo que tiña que ver coa dispoñibilidade do visado. Recalcou que tivo que marchar porque non lle gustaba o Islam. Dixo que os musulmáns se mataban entre si.

Sentíme un pouco triste porque parecía que tiña que dicir iso para demostrar que non era un "terrorista". Díxenlle que era Estados Unidos quen apoiaba a Saddam cando lle convíña. Logo, Estados Unidos deu un envorco, cambiando a súa política, xa que facelo resultaba máis convinte. Pregunteille: talibáns, Al Qaeda, ISIS, a mesma historia de sempre, non?

Entón dixo algo inesperado. Dixo que era unha "revolución popular". "Enfrontámonos a Saddam". Referíase á primeira guerra do golfo en 1991. Continuou describindo cómo non foi como a xente desexaba, e trouxo consigo o devastador embargo comercial, máis guerra, o ISIS, etc. A súa voz era apaixonada. Sentín na súa voz a rabia e a frustración contra a guerra e o imperialismo que eu tamén sinto.

A guerra imperial contra os países que desafían os imperativos hexemónicos de EE.UU. implica uns cuantos pasos. Prívase á poboación obxectivo das súas necesidades básicas mediante o embargo económico, as sancións comerciais, as restricións de movemento e a demonización do seu líder. A sociedade está desestabilizada pola falta de recursos e actividades económicas. As forzas opositoras do país son xenerosamente financiadas polo imperio para crear un impulso contra o "réxime" desafiante en nome da "revolución", a "democracia", a "liberdade", etc. As comunidades están divididas. As institucións están comprometidas para servir ao capital, engadindo máis confusións e apuros á poboación.

A miúdo isto é suficiente para silenciar aos que desafían tais intervencións e dá lugar a un derrocamento da orde existente. A sociedade transfórmase para adaptarse ás políticas coloniais urdidas polas industrias occidentais, que se traducen na extracción de recursos, a privatización, a financiarización, a explotación de man de obra barata, a construción de bases militares estadounidenses, etc.

Bastantes países de Oriente Medio desafiaron esas intervencións, o que deu lugar a guerras subsidiarias e a intervencións militares occidentais.

Esa foi a guerra contra o terrorismo, que continúa até o día de hoxe, xa que as forzas estadounidenses son usadas libremente contra o mundo de acordo co seu "marco legal da guerra contra o terrorismo", mentres que as súas medidas seguen vixentes como restricións contra os nosos dereitos legais, así como restricións nos aeroportos, etc.

Moitos de nós levantamos a voz contra o evidente crime de invadir outros países, colonizarlos e subxugalos. Para a miña sorpresa houbo xente que se opuxo á nosa afirmación dicindo que se non os invadiamos, eles nos terían invadido, que eran "terroristas", etc.

Este enorme proxecto público, a guerra, xerou enormes beneficios a expensas da poboación dos países desgarrados pola guerra, así como da poboación oprimida dalgúns dos países máis ricos do mundo. Ninguén tivo que render contas polas mortes e a destrución. A guerra para salvar á xente dos terroristas foi un enorme proxecto capitalista para ampliar o poder e a riqueza de criminais empedernidos que se fan chamar políticos, filántropos, empresarios, intelectuais, patriotas, académicos, etc.

A mentalidade subxacente á violencia neocolonial baséase nos prexuízos contra os pobos dos países obxectivo. Eses pobos, que residen en países gobernados por "líderes" que xuraron obedecer as políticas imperiais, son sometidos ás medidas máis estritas de explotación e subxugación para servir aos intereses das institucións imperiais.

Os apuros da poboación sometida -pobreza, malestar social e corrupción- que se derivan do sometemento económico, xustifican a superioridade mental entre os occidentais, demostrando falsamente a inferioridade da poboación "bárbara" que debe ser "asistida" polos occidentais.

Se o líder dun país colonizado tenta emendar a inxusta situación aplicando políticas que sirvan á propia poboación dese país, a autoridade occidental mobilizaría políticas para eliminar ao devandito elemento. Estas políticas están firmemente apoiadas polos prexuízos da poboación imperial. Simples eslóganese palabras chave como "está a matar ao seu propio pobo", "salva aos nenos", "réxime", "ditadura" e "xenocidio" poden desencadear a mentalidade colonial así como a mentalidade de salvador branco na poboación imperial.

...

*"Na gaiola hai comida. Non moita, pero hai comida.
Fóra só hai grandes extensións de liberdade"*

Nicanor Parra

...

Avancemos ata 2021, a era da guerra contra o virus. Estamos a experimentar unha transferencia masiva de riqueza aos ricos e poderosos, que pode ser mellor descrita por Jeff Bezos agradecendo aos seus traballadores e clientes pola súa viaxe en foguete. [2] A cínica violencia explotadora inflixida contra os traballadores atópase en todos os sectores do país, destruindo pequenos negocios, deixando á xente sen vivenda, ocasionando un aumento dos suicidios, das mortes relacionadas coas drogas. As medidas de bloqueo están a causar estragos nas relacións sociais vitais, que agora deben ser reorganizadas.

O evento do virus converteu o minguido sistema de saúde no uso de máscaras, o distanciamento social e a inxección de medicamentos de modificación xenética experimental extremadamente lucrativos, que están rodeados dun número sen precedentes de lesións e mortes, superando con fartura todos os informes combinados de lesións e mortes por vacinas anteriores ao sistema de informes VAERS dos CDC. As medidas de bloqueo e as medidas orientadas ao beneficio contra o virus reduciron aínda máis a capacidade do sistema xeral de saúde, deixando a un enorme número de pacientes sen unha asistencia vital aos seus problemas urxentes. Destruír o sistema sanitario en aras de salvar vidas é só un aspecto da actual mobilización. O sistema educativo, que foi atacado durante xeracións polas forzas corporativas, recibiu un cheque en branco para despedir a profesorxs, converter as clases en titorías *on line* e dedicarse á nova misión de crear traballadores obedientes para a Cuarta Revolución Industrial. A institución financeira acelerou o seu pastoreo da poboación cara ao ámbito dixital, onde as persoas son condicionadas, mercantilizadas e explotadas como datos. En todas as industrias está a producirse un proceso de reestruturación masiva para obter beneficios, en nome das medidas-Covid.

Agora, comprendo que as enfermidades respiratorias poden ser moi perigosas. Se buscas artigos da época anterior a Covid, atoparás chamadas desesperadas de profesionais sanitarios que gritan sobre o risco de epidemias de gripe debido á falta de instalacións e recursos. Isto converteuse nunha realidade despois da Covid, xa que se produciu un número masivo de mortes debido aos confinamentos das residencias de anciáns. Promovéronse opcións de tratamento orientadas ao beneficio mentres se restrinxían as opcións eficaces, o que

provocou aínda máis mortes e hospitalizacións. Pero estatisticamente, todas estas mortes nos Estados Unidos non superaran o rango de variación anual da taxa de mortalidade. Este feito crucial observouse en varios países. A situación Covid, en todo caso, é un suceso provocado polos humanos. Non pode describirse como unha pandemia mortal comparable á peste bubónica. Isto debería botar por terra as narrativas apoiadas en "casos" inventados por probas PCR pouco fiables -a súa inexactitude foi moi criticada por moitos científicos - incluído o propio inventor da proba PCR- debido aos seus resultados arbitrarios que dependen do grao de amplificación que se empregue na procura dos fragmentos de ADN. [3][4]

A observación anterior baséase estritamente nas opinións de numerosos profesionais sanitarios, médicos e científicos de todo o mundo. Como mínimo, hai que recoñecer que existen importantes desacordos dentro do campo da ciencia sobre todos os aspectos do Covid-19, os seus tratamentos e as medidas de confinamento. [5][6]

Con todo, ningún deles é examinado de maneira seria polo establishment. De feito, hai moitos casos de profesionais da saúde que foron expedientados por informar de casos de lesións causadas pola vacina, por falar en contra das políticas de tratamento e por cuestionar as suposicións predominantes sobre o virus. Os profesionais da saúde vense obrigados a seguir a narrativa oficial da Covid.

Para o público en xeral, as emocións mesturadas sobre todas estas contradicións convertéronse en frustración, e a frustración converteuse en ira, coma se estivésemos atrapados nunha pota a presión feita coas narrativas oficiais, e os impedimentos estruturais dos confinamentos, e a inxección forzada de vacinas. A calor e a presión romperon o tecido social a medida que as nosas rutinas diarias son ditadas pola "nova normalidade".

Pasaron moitas cousas desde o ano pasado. Pero dalgunha maneira as cousas non parecen encaixar nos lugares correctos nas nosas cabezas.

Marcamos o noso sentido do tempo e o espazo cos acontecementos tradicionais, as rutinas diarias e o noso coñecemento común. Cando os perdemos, quedamos cunha serie de elementos e dinámicas sen eses marcadores.

Pero os marcadores alternativos foron proporcionados por quen nos privaron dos outros. As nosas vidas están agora marcadas por peches, máscaras e distanciamento social: a "nova normalidade".

Dísenos que hai unha enfermidade mortal aí fóra e que a única solución é vacinar. A nosa vida e a nosa morte están determinadas por unha das maiores entidades corporativas, o complexo médico industrial.

Do mesmo xeito que a guerra contra o terror foi descrita como unha "cruzada" -lexitimando a retorcida superioridade relixiosa e cultural dos colonizadores, disfrazando o labor do home branco como unha obrigaición humanitaria- a guerra contra o virus coroa á "ciencia" como a súa forza guía.

Con todo, non fai falta dicir que a credibilidade da "ciencia" é proporcional á forza da riqueza e o poder que a acompaña, do mesmo xeito que os feitos dunha guerra cómpranse e véndense como "xornalismo". As mentiras propagandísticas enchen o aire mentres os que se opoñen son marcados como "outros" que merecen ser castigados por estar fóra da protección da comunidade pechada.

Esta forma de encadrar -o complexo médico industrial- é útil para entender a dinámica dentro da hexemonía capitalista. Con todo, esta entidade tamén forma parte do complexo industrial mediático, do complexo industrial sen ánimo de lucro, do complexo industrial político e, por suposto, do complexo industrial militar. En resumo, as nosas vidas están ditadas por múltiples forzas dinámicas dos oligarcas, orquestrando unha "realidade" que se manifesta firmemente como un marco capitalista, unha gaiola para condicionar as nosas vidas en base aos seus imperativos.

A medida que a actual mobilización "vírica" reconfigura a nosa sociedade, borrando os valores, normas e crenzas existentes, as institucións corporativas e os seus propietarios conságranse como seres absolutos que determinan a nosa vida e a nosa morte. Por iso os decretos lexitimados pola "emerxencia" son agora ferramentas políticas aceptables. Por iso as grandes corporacións enriquecéronse enormemente. Por iso nosas vidas son pastoreadas cara ao ámbito dixital, onde

somos mercantilizadxs, condicionadxs para ser explotadxs e cercenadxs para ser despoxadxs do misterio da vida e do descoñecido.

Pero, onde van parar a ira e a frustración?

A clase dirixente estadounidense é moi consciente da ira e a frustración que ferven pola situación. Cultívase o ímpeto da ira e dáselle forma para pór á xente en contra unhx doutrxs -un vello truco do duopolio corporativo, que creceu constantemente como unha ferramenta dinámica de enxeñaría social nos Estados Unidos. As pantasma da Guerra Civil seguen determinando os medios de sometemento, mentres permiten á clase dominante presidir o teatro da "democracia", a "liberdade" e a "humanidade", unha "realidade" fabricada. O individualismo, a autodeterminación e a sensación de liberdade baseada nos sacrificios de moitas persoas oprimidas son un privilexio que só se permite ás persoas con seguridade económica. **Esta é unha parte da razón pola que a resistencia contra as medidas de peche de Covid abarca un elemento reaccionario.** En particular, definindo erróneamente o devir actual como "socialismo" ou "comunismo". Este xiro irónico, ao culpar da opresión capitalista ao inimigo dos capitalistas, revela unha vez máis o mecanismo do duopolio imperial, así como a expansión da violencia explotadora contra un segmento da poboación antes economicamente seguro, que requirirá máis restricións estritas.

Non é unha coincidencia que os estados “roxos” (*NdT. Estados dos EEUU gobernados polo partido demócratas*) acolleran as posicións contrarias mentres que os estados “azuis” (*NdT. republicanos*) adhírense firmemente ás narrativas oficiais sobre as vacinas e as medidas de confinamento. Ás poboacións suxeitas permíteselles elixir o modo de escravización, pero as lixeiras diferenzas na elección son o suficientemente grandes como para activar o odio colonial cara o outro. A dor histórica non resolta, a emoción e o rancor atoparon unha expresión urxente contra os "inimigos" que están entre nós. Unha loita entre lobos que ensinan os dentes e raposos astutos, como diría Malcolm X, canaliza a ira e a frustración de forma segura dentro do marco capitalista. Os medios de comunicación, os políticos e as principais institucións instigan coidadosamente os conflitos entre a xente demonizando ás que se opoñen ás vacinas e as medidas de peche, mentres protexen as narrativas da "pandemia" dunha maneira ou outra.

Algunhas persoas poderían pensar que as cousas teñen que empeorar antes de empezar a mellorar. Certamente as cousas poden empeorar, pero parece que iso só significa máis fragmentación das comunidades e máis desestabilización das institucións, o que ocasiona unha maior erosión dos intereses da xente por parte da dominación capitalista, ademáis de novas xustificacións para as súas medidas draconianas. Isto probablemente dá unha sensación de comodidade para aqueles privilexiados que viven en urbanizacións pechadas. E tamén leva á exacerbación do impulso fascista, que sempre justifica as forzas da hexemonía imperial occidental (lembran como o fenómeno Trump impulsou as políticas neoliberais, que son abrazadas polos dous partidos corporativos, mentres que justifica calquera outra cousa para oporse a Donald Trump, que foi percibido en gran medida como unha caricatura obvia do imperio narcisista en decadencia?). O capitalismo estadounidense avanza mentres oscila a esquerda e dereita dentro do espectro aceptable do imperialismo.

En resumo, todo está baixo control segundo os que destruíron os países de Oriente Medio. A única diferenza é que agora o obxectivo *somos nós*. Estamos baixo ataque. Algúns de nós somos demonizados polo establishment para xogar o papel de chivos expiatorios. Algúns son encomiados como heroes que salvan vidas e sacrificanse. As nosas comunidades están a ser destruídas para ser consumidas polos colonizadores da humanidade e a natureza.

A guerra contra o virus está pensada como un transfondo crucial de desestabilización e medo que axuda a extraer unha enorme cantidade de gasto público en nome de salvar vidas, salvar o medio ambiente e salvar o sustento das persoas, todo iso atacado polo salvajismo da propia dominación capitalista. Dado que a guerra contra o virus diríxese en gran medida ao diñeiro público, bombardéasenos cunha cantidade sen precedentes de narrativas de propaganda ao por maior, coma se estivésemos inmersxs no seo dun proceso electoral corporativo: suponse que debemos votar “si” a esas lucrativas solucións capitalistas para problemas capitalistas mediante a nosa adhesión ás narrativas.

As protestas públicas contra as políticas consómense de forma segura entre as poboacións, xa que a xente vese obrigada a loitar entre si. Ademais, a guerra contra o virus está destinada a ser unha guerra perpetua. Cometeranse "erros" inconcebibles, declararanse vitorias aquí e alá, revelaranse os feitos cando sexa convinte, mentres que grande parte dos feitos se distorsionan para apontoar a excusa deste vasto esquema de protección dos oligarcas. Un paso adiante, e un

paso atrás, as nosas vidas se arremuiñan dentro do tortuoso teatro da "crise médica", pero a verdadeira solución nunca se atopa nel. O imperio non pode perder a guerra, pero o imperio tampouco ten intención de gañar a guerra, xa que gañar pode destruír o impulso domesticado das loitas internas que dividen ao pobo, así como unha especie de "activismo" apoiado polo Complexo Industrial Sen Fins de Lucro, que efectivamente impulsa as axendas capitalistas en nome da "nosa democracia". Despois de todo, somos moitxs. Os opresorxs non o son. O mecanismo da domesticación debe manterse no seu lugar para amansar ás masas dentro da xerarquía feudal de diñeiro e violencia. **Mentres tanto, o medo, a dúbida e a ameaza real contra o noso sustento en forma de esganamento económico seguen obrigándonos a tragarnos o acordo de protección coa empresa criminal.**

En última instancia, o devir apunta a unha completa domesticación da nosa especie mediante a xestión de todos os medios de produción, os seus produtos e o sistema de distribución. A medida que os pobos se convirten en produtos por si mesmos con procedementos biotecnolóxicos, as relacións sociais dentro do ámbito dixital fusiónanse á perfección coa realidade fabricada, cimentando virtualmente a xerarquía feudal do poder absoluto.

A medida que operamos no seo das redes sociais corporativas, que presentamos as nosas identidades dentro dos seus marcos, e que se nos inxectan medicamentos de modificación xenética para modificar a nosa resposta física ao mundo natural, xa entramos nunha etapa perigosa que podería moi ben significar o fin da nosa especie tal e como a coñecemos.

Que podían facer os iraquís mentres sufrían o mortífero embargo e as invasións? A pregunta é nosa agora. Desafortunadamente, moitos dos que estiveron ao lado do imperio seguen insistindo en loitar na guerra imperial mentres nós convertémonos nos obxectivos da guerra, demonizando a membros da nosa comunidade como inimigos, repetindo eslóganés e argumentos para xustificar a reestruturación imperial, mentres as nosas comunidades derrúbanse para ser devoradas polos colonizadores.

Non é casualidade que quen se opoñen á actual mobilización sexan acusadxs de racistas, teóricxs da conspiración ou adoradorxs dos fascistas -do mesmo xeito que se non estivesen de acordo con bombardear a xente negra serían acusadxs de deixar morrer axs nenxs negrxs a mans dun "ditador".

O noso verdadeiro inimigo non son os "antivax", nin as persoas inxenuas que tragan coa propaganda corporativa. O verdadeiro inimigo son os oligarcas imperiais que están a moldear a nosa sociedade para continuar cos seus medios de explotación e subxugación. Están a moldear a gaiola capitalista para espremer os últimos restos da nosa imaxinación e a nosa conexión coa humanidade e a natureza. **Como podemos desafiar á colonización da humanidade e a natureza?** Como podemos formar parte da resistencia contra o esquema piramidal criminal que está destinado a implosionar coa súa natureza destrutiva? Como podemos construír os nosos camiños para estar en harmonía con nós mesmxs, coxs demais e coa natureza?

Formamos parte das innumerables persoas que mantiveron o soño desa harmonía. Mantémonos firmes con eles en solidariedade. Somos moitxs. Os opresorxs non o son.

NOTAS:

[1] Hiroyuki Hamada, How Do We Dream the Dream of Peace Together? September 23, 2016 <https://www.counterpunch.org/2016/09/23/how-do-we-dream-the-dream-of-peace-together/>

[2] Lauren Elizabeth, Jeff Bezos Made Some Revealing Comments After His Trip into Space. July 20, 2021 <https://xlauren-mx.medium.com/jeff-bezos-made-some-revealing-comments-after-his-trip-into-space-d6c12356802a>

[3] Apoorva Mandavilli Your Coronavirus Test Is Positive. Maybe It Shouldn't Be. August 29, 2020 <https://www.nytimes.com/2020/08/29/health/coronavirus-testing.html>

[4] International Consortium of Scientists External peer review of the RTPCR test to detect SARS-CoV-2 reveals 10 major scientific flaws at the molecular and methodological level: consequences for false positive results. November 27, 2020 <https://cormandrogenreview.com/report/>

[5] Off Guardian 12 Experts Questioning the Coronavirus Panic March 24, 2020 <https://off-guardian.org/2020/03/24/12-experts-questioning-the-coronavirus-panic/>

[6] Dr. Mike Yeadon Bitchute MICHAEL YEADON – HELA INTERVJUN – [SVENSK UNDERTEXT] June 8, 2021 <https://www.bitchute.com/video/BqOIM6uIGP7G/>

Traducido por anarquistas. Artigo orixinal publicado o 3 de agosto de 2021 no blogue de wrongkindofgreen.org

Non aceptaremos un novo encerro dxs nosxs fillxs

Ander Berrojalbiz / Mainer López

«Talvez sexa necesaria unha situación de emerxencia antes de que podamos atopar acomodo á desobediencia civil, non só na nosa linguaxe política, senón tamén no noso sistema político. Unha situación de emerxencia está desde logo próxima cando as institucións establecidas dun país deixan de funcionar adecuadamente e a súa autoridade perde o seu poder»

Hannah Arendt, *A desobediencia civil* (1971)

O pasado 14 de marzo o Goberno de España decretou o estado de alarma e ordenounos aos pais que encerrásemos aos nosos fillos en casa 24 horas ao día. A orde de peche para os menores de 14 anos prolongouse durante seis semanas. As nenxs debían quedar na casa mentres as autoridades mantiñan nos seus

postos de traballo a miles de traballadores non esenciais. Todo iso entre rumores e suposicións acerca de que xs nenxs eran grandes «vectores de transmisión» do coronavirus. Cando ao fin puideron saír, non puidemos facelo en familia. Os parques infantís estaban pechados; os parquímetros funcionaban.

A excepción do italiano, ningún outro goberno europeo impuxo medidas tan severas aos menores. Sen ir máis lonxe, no Estado francés, a pesar do confinamento, en todo momento permitiuse (e volveuse a garantir cara a un segundo confinamento) ao conxunto da poboación saír á rúa unha hora ao día, mesmo nas rexións máis afectadas como París e o Grand Est.

Nun artigo publicado o 24 de marzo, un «portavoz» da Vicepresidencia de Asuntos Sociais afirmaba que «se por exemplo permitimos a saída dos nenos menores de 4 anos cun adulto, serían máis de dous millóns de persoas pola rúa, o que suporía unha nova situación de risco que non podemos permitirmos» (El País, 24-03-2020). Posteriormente, Sebastian Walsh, investigador da Universidade de Cambridge especializado en Saúde Pública, describía esta xestión de «riscos» como un «orzamento de interaccións sociais» que cada país debe decidir como «gastar». Por exemplo, «se usamos unha parte en permitir que os nenos volten ao colexio, non poderemos empregala en concertos de rock» (elDiario.es, 06-06-2020). Dá a impresión de que anos de privatizacións e recortes no sistema sanitario estatal, xunto coa tardía reacción do goberno, deron como resultado un «orzamento» tan exíguo que, para tratar de manter nos seus postos aos traballadores non esenciais e tentar minimizar así o dano a un sistema económico que non pode parar nin dez días, houbo que aforrar até nos paseos dos máis pequenos.

Este confinamento á española pode explicarse, polo menos en parte, con dúas variables moi sinxelas. Segundo datos de 2017, España dispón de 297 camas hospitalarias por cada 100.000 habitantes, incluíndo as de titularidade privada. En 2008 esa cifra ascendía a 320 e no ano 2000 a 365. A OMS recomenda ter entre 800 e 1.000, obxectivo que só cumpre Alemaña con 800, mentres que a media europea sitúase en 504 (El Salto, 14-03-2020). Con todo, segundo datos do Eurostat de 2017, o número de policía no Estado español ascende a 360 por

cada 100.000 habitantes cando a media europea é de 326 e Alemaña dispón de 299 (Arainfo, 27-03-2020).

Con todo, a pesar de aforrar até nos paseos dos máis pequenos e aderezar o confinamento con terror informativo e decenas de miles de multas, o 30 de marzo, con varias comunidades ao bordo do colapso, o executivo decretou a suspensión das actividades non esenciais até o 9 de abril.

Con todo, nada máis coñecer o contido do decreto, o PNV e o Goberno Vasco, adalides da sumisión do estado ao capitalismo industrial, revolvéronse contra o mesmo e presionaron até lograr unha fírgoa mediante a cal manter axs traballadorxs no curro. Así, mentres xs nosxs fillxs debían permanecer en casa en todo momento, o noso veciño Q non faltou nin un só día ao seu posto de traballo nunha empresa dedicada á fabricación de armamento para a súa posterior exportación a réximes estranxeiros (Arabia Saudita, que durante a epidemia seguiu bombardeando Iemen, é un dos seus clientes habituais).

Tras levantar o estado de alarma, en xuño o goberno central transferiu a xestión da epidemia ás comunidades autónomas. Estas últimas, ademais de contaxiarse unhas a outras medidas arbitrarias como a máscara perenne en exteriores, na súa maioría (co silencio talvez cómplice ou talvez interesado do gabinete de Pedro Sánchez) racanearon no reforzo da sanidade, especialmente a atención primaria, e culpabilizaron á poboación. Á fin e ao cabo, culpar á cidadanía evita ter que render contas ante ela.

Entrado xa o outono, ante o repunte da ocupación hospitalaria, o executivo decretou o 25 de outubro un novo estado de alarma, delegando non obstante parte das súas atribucións nos gobernos autonómicos. O mércores 28, o titular de portada de El Correo rezaba: «*O Goberno Vasco volverá confinar en casa se fracasan as actuais restricións*». Ao día seguinte, segundo o mesmo diario, o Coordinador de Emerxencias Fernando Simón afirmou: «*Cada vez quedan menos medidas antes do confinamento*». En ningún caso concrétase a que tipo ou grao de confinamento se refiren.

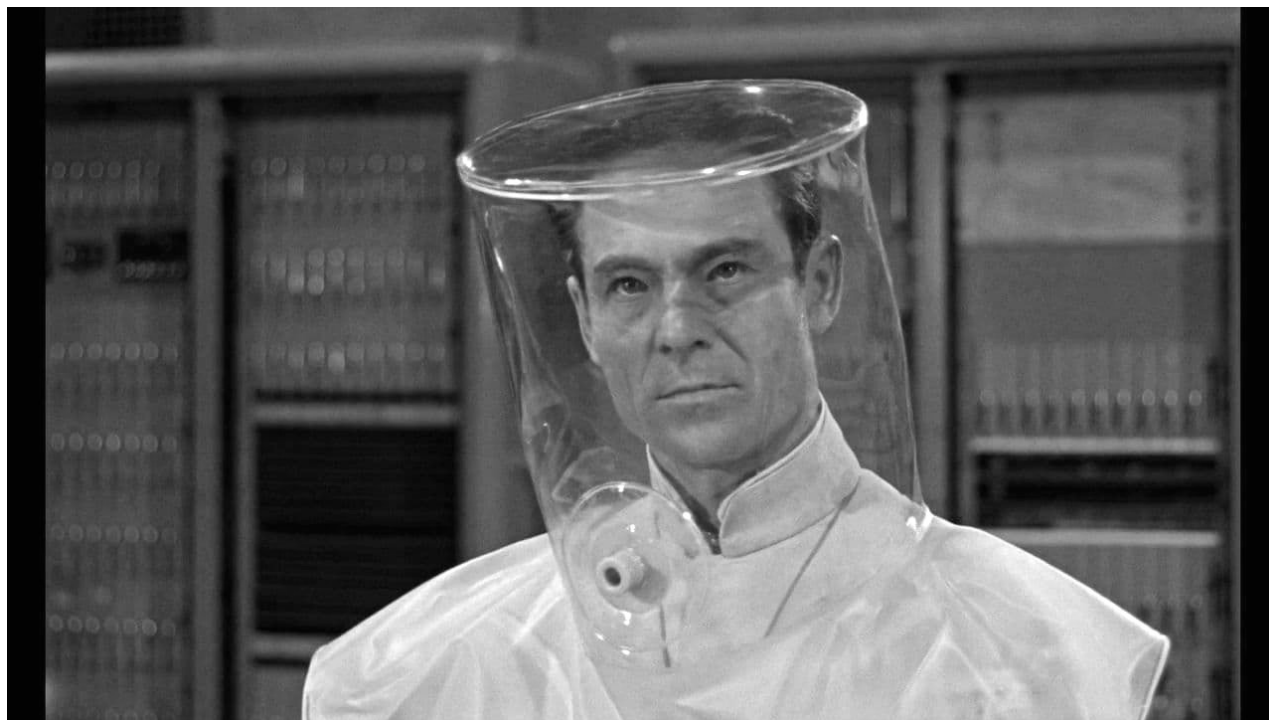
Sexan cales sexan, hai que lembrar que actualmente está sobradamente demostrada a escasa incidencia do coronavirus nxs nenxs, e descartada totalmente a posibilidade de que sexan grandes «vectores de transmisión». Así mesmo, é sabido que o risco de contaxio en exteriores é baixo. Por todo iso, consideramos que está absolutamente inxustificado un novo peche total dxs menores. Os gobernos central e autonómicos deben garantir, xunto cos concellos e movementos sociais (quen cala outorga), a posibilidade de esparcemento diario de todas as persoas, familias e unidades de convivencia. En caso contrario, voltaremos estar en tempos de obxección de conciencia, insumisión e, talvez, desobediencia civil.

Vémonos na rúa.

Traducido do artigo aparecido o 2/11/20 en mugalari.info, tamén contido no libro “Los penúltimos días de la humanidad”, editado por Pepitas de Calabaza

Tres profecías e media (desde a literatura)

Ander Berrojalbiz (músico) / Javier Rodríguez Hidalgo (tradutor)

*«Incapaces de supor que as ordes puidesen ser arbitrarias,
non tiñan a práctica da desobediencia»*

Ursula K. Le Guin, *Os desposuídos* (1974)

O pasado 14 de marzo moitxs correron ás súas estanterías a desempolvar os exemplares de 1984 de George Orwell e Un mundo feliz de Aldous Huxley. Seguro que tamén houbo quen se inclinou por Fahrenheit 451 de Ray Bradbury, ao fin e ao cabo estamos no centenario do seu nacemento. A lectura de relatos distópicos, especialmente a súa Santísima Trindade, podía axudar a soportar cun punto de lucidez aqueles supostos «quinze días» de «confinamento».

Sempre cabía a posibilidade de atopar unha nova predición finalmente cumprida, ou de consolarse porque, con todo, o que nos tocaba vivir tampouco era tan malo; sen esquecer, está claro, esa pequena pero inconfesable satisfacción de estar por fin formando parte dunha desas situacións catastróficas para as que tanto tempo nos levan preparando a literatura e, sobre todo, o cinema de anticipación e ciencia ficción. Desgraciadamente, acabaron sendo máis de quince días.

Así que, para consolo, e talvez decepción, dos amantes das visións premonitorias, velaquí catro novas profecías que engadir ao canon:

Primeira

Nunha entrevista publicada a finais da década do setenta, Wolfgang Harich afirmou: *«En España coinciden os sufrimentos e os horrores, apenas superados aínda, de case corenta anos de opresión fascista, cos efectos dun proceso de industrialización a toda máquina desenvolvido dun modo extraordinariamente rápido na última década, un proceso de consecuencias sociais e ecolóxicas moito máis catastróficas que en calquera outra parte de Europa. Á luz de todo iso creo que pode afirmarse non só que España está sobradamente madura para a realización inmediata do comunismo, senón tamén que, sobre a base das súas condicións internas, está precisamente chamada a converterse en detonante desa revolución en toda Europa Occidental».*

Harich, filósofo ecoloxista que abandonou a RDA, era partidario dun «comunismo sen crecemento» que combinase a «autarquía local» cunha gobernanza mundial e «ditatorial» baseada, segundo as súas palabras, *«nas boas, vellas e sinxelas tradicións estalinistas coas que crecín»*. Aínda que Harich errase no seu prognóstico sobre España, cabería engadir que, tras corenta anos de democracia parlamentaria e unha década de recortes, durante a actual crise sanitaria, a sociedade española (sen excepcións territoriais) demostrou estar máis que preparada para soportar medidas de corte estalinista. Pode que

algún ecoloxista contemporáneo se congratule por iso; España podería estar chamada a liderar a transición ao ecosocialismo.

Segunda

O autor ruso Yevgueni Zamiatin escribiu a súa novela *Nós* entre 1919 e 1921. O título da obra, que estivo oficialmente prohibida na URSS até 1988, débese a que o trazo máis perturbador da sociedade hipertecnoloxizada que imaxinou Zamiatin era a disolución do «eu» no «nós». O libro ten pasaxes memorables: *«Lin e ouvín cousas inverosímeis sobre a época en que a xente vivía en liberdade [...] Pero o máis inverosímil pareceume sempre o seguinte: como o Estado, por imperfecto que fose, toleraba que as xentes vivisen sen paseos obrigatorios, sen unhas horas de comida previamente establecidas; que se erguesen e deitasen cando se lles antoxaba; algúns historiadores din mesmo que as rúas permanecían sempre alumadas e que a xente ía e viña durante toda a noite»*.

Aínda que Zamiatin non chegase a prever a nosa paradoxal sociedade de masas saturada de narcisismo, é imposible ler a súa novela sen pensar no lugar no que as actuais «restricións» deixaron aos individuos. Mónadas sen rostro que sen demasiada dificultade asumen que o «esencial» das súas vidas é traballar (os que poden) ou estudar, consumir (a poder ser en casa, por internet) e facer deporte individual (preferiblemente monitorizados por algunha aplicación informática).

Terceira

Pode que non sexan as actuais restricións as que baleirasen as nosas vidas; talvez non sexan máis que a constatación de devandito baleirado. E se non estivésemos senón moi preto da culminación dun proceso que podía albiscarse fai xa máis de cen anos? En 1909, Edward Morgan Forster publicou un relato titulado *A Máquina párase*. Nel atopamos fragmentos como o que segue: *«Era a hora de pronunciar a súa conferencia sobre a música australiana. O pouco práctico sistema de reunións públicas abandonouse desde facía moito tempo;*

nin Vashti nin a súa audiencia saían das súas habitacións. Sentada na cadeira de brazos, falaba mentres os demais podían ouvila máis ou menos ben desde as súas cadeiras de brazos, e vela máis ou menos ben. [...] E se Kuno en persoa, carne da súa carne, estaba por fin ao seu lado, que cambiaba iso? Era demasiado educada para darlle a man».

A Máquina párase non trata só de individuos atrincheirados nos seus fogares e ensimesmados ante as súas pantallas, produtores de ideas de 140 caracteres e consumidores de breves pílulas do coñecemento en forma de vídeos de escasos minutos. É tamén unha reflexión doente sobre a desaparición da beleza e da sensibilidade para apreendela, sobre a necesidade tanto do esforzo como dos obstáculos externos para o despregamento das capacidades humanas e, ante todo, sobre a impotencia e a infantilización absoluta que sofren (sen apenas decatarse) quen viven inmersxs nun entorno simplificado e uniforme. En resumo, é un cuestionamiento radical acerca de quen son xs verdadeirxs desposuídxs.

Cuarta

*Hannah Arendt, no seu ensaio do ano 1951 *As orixes do totalitarismo*, expuxo que o «problema» da «dominación total» é «fabricar algo que non existe, é dicir, un tipo de especie humana que se pareza a outras especies animais, cuxa única “liberdade” consistiría en “preservar a especie”».*

Aínda que nestes últimos meses o catastrofismo, a confusión deliberada entre o político e o científico, o terror informativo e o estado policial teñan amosado o camiño a seguir para acabar de logralo, non deberíamos darlles ás autoridades o gusto de solucionar dito «problema».

«Viviron e riron e amaron e marcharon».

Vémonos na rúa.

Traducido do artigo aparecido o 15/12 en mugalari.info, tamén contido no libro “*Los penúltimos días de la humanidad*”, editado por Pepitas de Calabaza

Unha vez máis: cara a unha Intercomunal

Consello Noturno

“Nós afirmamos que o mundo é hoxe unha colección difusa de comunidades. Unha comunidade é diferente dunha nación, [...] A crise do intercomunalismo reaccionario do Imperio provoca inevitablemente o concepto de «intercomunálismo revolucionario».”

Huey P. Newton

A «Defensa do Territorio» dilúese paralelamente en ideoloxía cando perde de vista o esencial: a autodeterminación territorial. Máis recentemente, isto denominouse comuna, como agregación de humanos e non-humanos que cobren en común cada unha das dimensións das súas existencias. Para perseverar no ser, toda comuna inscríbese nunha confederación de comunas, unha «Intercomunal» dotada das súas propias circulacións e comunicacións de encontros, hospitalidades, afectos, plans e «recursos» -que son ante todo forzas-, incrementando conxuntamente a súa potencia máis aló de si mesmas e de calquera fráxil supervivencia. Porque habitar en secesión coa orde global parece pouco ao illamento, á constitución dun nicho de confort espacial que se

quere á marxe da catástrofe planetaria. É, pola contra, ofensiva afirmativa, formación e multiplicación de «situacións» vernáculas que desbordan e socavan as grandes totalidades da xestión imperial. Un amigo de Cataluña convídanos así á mantenta da conformación, non xa dunha Internacional, senón dunha Intercomunal: *«Un territorio foi gañado, unhas comunas foron construídas, unhas comunidades botaron raíces e unha gran cantidade de amizades floreceu en loitas libradas, terras defendidas, casas construídas, proxectos fundados, camaradas perdidxs, nenxs nados, con recursos, saberes e habilidades combinados. A través dos nosos esforzos chegamos ao momento en que podemos, con toda seriedade, expor a pregunta de como nos relacionaremos unhx con outrxs, a través de territorios de amplo alcance, en diversos contextos, cada un con forzas, intereses, obstáculos e oportunidades distintos. Comezar a imaxinar unha xeografía e unha historia máis amplas nas que cada rexión caiba de acordo coas súas propias razóns para existir pode comezar a revelar intereses compartidos e oportunidades futuras para a coordinación, a conspiración e a iniciativa colectiva»*. Estas zonas de autonomía definitiva, estes buracos negros ilexibles para o poder, esta constelación de mundos substraídos ás relacións mercantís e ao nihilismo metropolitano, supoñen xa pola súa soa existencia unha quebra da figura do mundo administrado que se pretende instaurar para os séculos vindeiros. O tecemento de vínculos comunais de xuramento e de cooperación mutuos e a autodeterminación non de necesidades senón de desexos, inclinacións e gustos, eclipsan na súa expansión e fortalecemento as tristes paixóns do individuo aillado metropolitano e a existencia isomorfa da poboación estatística unidimensional: a comuna é o que ven no momento no que unha miríada de formas-de-vida agréganse material, espiritual e guerreiramente nun «Nós» e comezan así a facer xuntas.

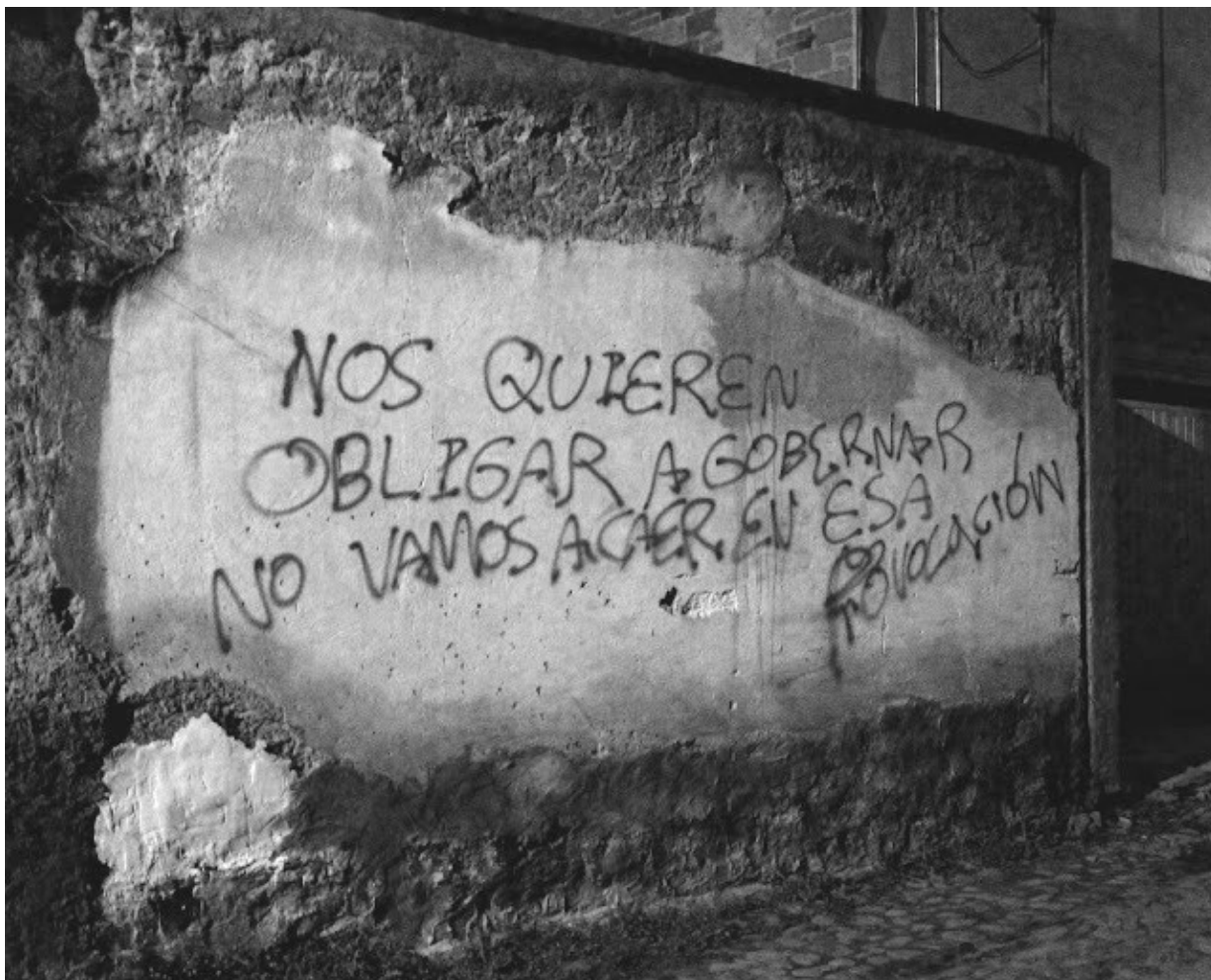
Diremos así que, cando os poboadores dun barrio no inóspito dunha cidade ou dun pobo abandonado polo *Desarrollo* deciden tomalos de novo nas súas mans e expulsar a «os seus» gobernantes, o que se manifesta non é nin unha autoxestión dun mundo exactamente igual ao que os poderes deixaron atrás por un descoido nin un regreso a unha situación orixinaria e máis auténtica, senón, máis sinxelamente, a agregación ao fin de formas-de-vida íntegras que actúan nunha autonomía absoluta, é dicir, sen relacións de goberno. Enténdese así por que hai que engadir unha glosa táctica á enunciación do pro-zapatistas: «Cambiar o

mundo sen tomar o poder», si, pero constituíndo unha potencia. É constituíndo unha potencia como podemos ir máis aló do estadio meramente antiautoritario, infértil, no que se atopa anquilosada a esfera da política clásica. Neste mesmo sentido mellor estratexa que calquera trotskista, Kafka dicía: **«Nun mundo de mentira, para botar á mentira do mundo non basta co seu oposto: fai falta un mundo de verdade»**. Non basta con desmentir ou denunciar as mentiras deste mundo, para todos obscenas e evidentes; é preciso construír outros mundos que o excedan asimétrica e heteroxeneamente até sepultalo. *«Cada comunidade particular, na súa loita contra a universalidade baleira da mercadoría, recoñécese aos poucos como particular e elévase á consciencia da súa particularidade, é dicir que capta o seu reflexo e se mediatiza a través do universal. Inscríbese na xeneralidade concreta do Espírito, cuxa progresión a través das figuras celebra o banquete no que todas as irreductibilidades están embriagadas. Fragmento tras fragmento, a reapropiación do Común proséguese»* (Tiqqun 1, «Tese sobre o Partido Imaxinario»).

Extraído e traducido de *Un habitar más fuerte que la metrópolis - Consejo Nocturno*

Unha tese sobre a destitución

Kiersten Solt

Oaxaca, 2006

As forzas revolucionarias do noso tempo non se desenvolverán en forma dunha nova unidade, un novo suxeito ou un novo universal. Pola contra, o pensamento estratéxico comeza como unha demarcación dentro da axitación contemporánea e as polarizacións que toman forma nela.

Non haberá un novo universal. Non haberá unha nova unidade. Non haberá unha converxencia de loitas que se organice na forma dun axente subxectivo da revolución que tome o Estado capitalista pola forza. Isto non se debe nin á debilidade colectiva dun esforzo comunista fronte a un réxime catastrófico, nin a un ficticio «fin da historia». Pola contra, talvez se deba a que eses novos universais, novas unidades, novos movementos, novos comúns e novas

diferenzas xa están a xurdir, en plural. É porque hai unha potencia nestas «febles alianzas», alianzas que noutro lugar chamamos «impías». Non son simplemente formas políticas debilitadas do noso tempo que hai que «transcender», senón a materia dunha nova política, ben preparada para unha época marcada pola confusión e a desorde en todos os niveis.

A nosa tarefa consiste en delimitar estes puntos de densidade, entre os que albergan posibilidades de novas maneiras de ser, e os que só poden dar lugar á proliferación de formas susceptibles de ser utilizadas polo Estado. Aquí radica a diferenza -que é, de feito, unha liña de batalla- entre, por unha banda, os novos partidos populares cos seus programas socialistas ou fascistas, as loitas revolucionarias que culminan en batallas territoriais ou en loitas polo recoñecemento no escenario político internacional, as ditaduras militares e os golpes de estado e, doutra banda, os devires moleculares dxs desertorxs e dxs dianteirxs, dxs actores secundarixs e dxs artistas nacidxs e transformadx polo conflito. Se os movementos sociais clásicos, os universalismos e o potencial constituínte pertencen aos primeiros, a nós pertécenos un vocabulario conceitual de destitución, opacidade, insurrección, evocación e consistencia.

Afirmar o carácter transformador da nosa época limiar significa afirmar que vivimos entre afáns experimentais. Algúns terán éxito; outros serán esmagados polas tendencias constituíntes, a organización do capital e as crises biopolíticas do noso tempo; outros aínda se esfumarán por razóns propias. Non se trata de suxerir que todo está perfectamente ben, nin de negar os límites do noso movemento. Tampouco se trata de afirmar que a revolución é unha mera acumulación de loitas, unha posición que sospeito que se me imputará erroneamente unha vez máis. Afirmo que as potencias que nos impulsan atópanse, en efecto, dentro das formas de vida que propician, emerxen e son transformadas polas convulsións do noso tempo. A nosa tarefa é forxar vínculos para cultivar -desde aquí, e non desde outro lugar- un conxunto de forzas capaces de abandonarse ao acontecemento.

Extracto do artigo de Kiersten Solt “Sete teses sobre a destitución (tras Endnotes)”, de Feb. 2021, publicado como resposta ao texto «Onward Barbarians» na revista marxiana *Endnotes*. Recomendamos a lectura do texto completo en:

<https://artilleriainmanente.noblogs.org/?p=2141>

Non é cuestión dun novo contrato social, senón dunha nova composición estratéxica do mundo

Comité Invisible

A destitución permite repensar o que se entende por revolución. O programa revolucionario tradicional consistía en tomar de novo nas súas mans o mundo, nunha expropiación dos expropiadores, nunha apropiación violenta do que é noso, pero do cal se nos privou. Pero hai un problema: o capital apoderouse de cada detalle e de cada dimensión da existencia. *Fixo un mundo á súa imaxe.*

De explotación das formas de vida existentes, transformouse en universo total. Configurou, equipou e voltou desexables as maneiras de falar, pensar, comer, traballar, ir de vacacións, obedecer e rebelarse que lle conveñen. Facendo isto, reduciu a case nada o anaco do que un podería, neste mundo, querer reapropiarse. quen quere reapropiarse das centrais nucleares, os almacéns de

Amazon, as autoestradas, as axencias de publicidade, os trens de alta velocidade, as firmas de auditoría, as nanotecnoloxías, os supermercados e as súas mercadorías envelenadas? Quen contempla unha recuperación popular das explotacións agrícolas industriais nas que unha soa persoa explota 400 hectáreas de terras erosionadas ao volante do seu megatractor pilotado vía satélite? Ninguén sensato. O que complica a tarefa aos revolucionarixs é que aí tampouco o vello xesto constituínte funciona. (...)

O xesto revolucionario non consiste xa, pois, a partir de agora, nunha simple apropiación violenta deste mundo; o xesto desdóbrase. Por unha banda, hai mundos que facer, formas de vida que facer crecer a distancia do que reina, incluíndo a recuperación do que se poda recuperar do estado de cousas actual; e polo outro, hai que atacar, hai que puramente destruír o mundo do capital. Dobre xesto que á súa vez se desdobra: evidentemente, os mundos que se constrúen só manteñen a súa distancia con respecto ao capital pola complicidade no feito de atacalo e de conspirar en contra súa, evidentemente, ataques que non levaran no seu corazón outra idea vivida do mundo non terían ningún alcance real, esgotaríanse nun activismo estéril. Na destrución constrúese a complicidade a partir da cal se constrúe o que conforma o sentido de destruír. E viceversa. (...)

O xesto destituínte é por tanto deserción e ataque, creación e saqueo, e isto nun mesmo xesto. Desafía no mesmo instante as lóxicas admitidas da alternativa e do activismo. O que se xoga nel é un anudamiento entre o tempo longo da construción e o máis entrecortado da intervención, entre a disposición a gozar do noso pedazo de mundo e a disposición a poñelo en xogo.

Tirado de *Ahora*

«O único progreso —escribía o poeta Franco Fortini— consiste e consistirá en esperar un lugar máis alto, visible, vidente, donde será posible promover as potencias e as cualidades de cada existencia singular». O que hai é que desertar non «da sociedade» nin «da vida individual», senón da parella que conforman xuntos. Fainos falla aprender a movernos sobre outro plano.

Comité Invisible, *Ahora*

máis info:

- > inhabit.global/es
- > noticiasayr.blogspot.com
- > politicayletras.es
- > laintempestiva.net
- > artilleriainmanente.noblogs.org